

ל. יצחק

במליחה עלולמה

1

אסופות

זו הייתה שעת ערב מאוחרת, שוכני הבקתה הדלה כבר עמדו לישון, כשדפיקות בטוחות נשמעו על דלת העץ. הם חשבו להתעלם אבל הדפיקות הלא מוכרות לא פסקו. האב קם באי רצון ממצעו וניגש לפתוח. הגבר שנכנס לבקתת העץ היה לבוש בגדי מסע מעור הדוקים ושידר אדנות. הוא העיף מבט לחלל האפל שאליו נכנס, עיניו פגשו ילדון שישן על מצע קש על הארץ.

הילד התעורר משנתו והתיישב. חלל הבקתה היה מואר קלושות באור מרצד. מקור האור היה עששית מפויחת שעמדה על שלחן עץ מהוקצע בגסות. ליד השולחן ישבו אביו ואמו, ושוחחו בשקט עם אדם לא מוכר שישב מצדו השני של השולחן. הילד קם והתקרב לשולחן העץ שאליו הגיע עד סנטרו והביט בזר בסקרנות. מבטו של הילד ננעץ בציור של כנפיים שהיה מקועקע על זרועו הימנית של הזר. האב שהבחין פתאום במשתתף הלא קרוא, גער בו ושילח אותו בחזרה למצעו.

בבוקר כשהילד התעורר הוא נזכר במאורעות הלילה ושאל את עצמו האם זה היה חלום. הוא הביט סביבו, אביו ישב רכון על שולחן העץ, והטליא מכנס קרוע. האיש בעל בגדי המסע לא נראה. פתאום הוא נרתע, בפינת הבקתה ישבה ילדה קטנה חיוורת מכונסת בתוך עצמה, היא חיבקה את רגליה המקופלות בזרועותיה והביטה בו בשתיקה.

לאחר מכן כשאכל את ארוחתו שכללה לחם יבש טבול במעט שמן, הוא הביט בשקיקה בצלחת דייסה שהעלתה אדים שהייתה בידיה של אמו. על השולחן לידה התגוללו חתיכות לחם לבן שנקנה הבוקר מהאופה. הוא כמעט לא הכיר טעם של לחם טרי, ומעולם לא אכל דייסה.

אמו הושיטה כף עם דייסה לעבר פיה של הילדה הזרה שנשאר סגור. היא נאנחה ואמרה בייאוש: "היא מקיאה הכול, היא לא אוהבת כלום ממה שאני מביאה לה".

הילד סיים לאכול ופנה לצאת מהבית. קולו של אמו השיג אותו: "הארי, תיקח אתך את אמילי לשחק עם הילדות".

הם יצאו לאחורי הבית והלכו בשתיקה. הילד הוביל לעבר גוש צמחיה שנראה מרחוק, משהתקרבו אליו נשמעו מתוכו קולות צחוק של ילדות משחקות. הם נכנסו בין השיחים שם נראה נחל רדוד זורם וילדות משתובבות שהשליכו זו על זו גושי בוץ ששלו מקרקעית הנחל.

"לכי לשחק איתן", אמר הילד.

הילדה החלה להתרחק ממנו בחשש ונעצרה, היא נרתעה להיכנס למים הבוציים. הילד הביט בה בתמיהה, הוא לא הבין למה היא לא נכנסת. לבסוף היא נכנסה למים בצעדים מדודים, הבעת גועל עלתה על פניה כשחשה את מגע הבוץ בכפות רגליה. הילד נעשה חסר סבלנות. הוא המתין עוד דקות ארוכות עד שראה שהיא מתקרבת לשאר הילדות ואז פנה משם בריצה. חבריו ג'ון וטוני כבר חיכו לו במגרש הקבוע שלהם, הם החלו לשחק.

הוא היה באמצע משחק סוער עם חבריו בכדור עור ממולא בקש, כשלפתע

נשמעה צרחה רחוקה של ילדה. הילד נבהל, זו הייתה אמילי, הילדה הזרה. הוא עזב את חבריו ורץ במהירות ככל שיכול לעבר המקום שהשאיר אותה. הוא הדף את השיחים בפראות ורץ במעלה הנחל. הוא עצר את מרוצתו טרוף נשימה. הילדות שיחקו כאילו לא קרה דבר, ואילו אמילי הייתה חיוורת ורעדה בכל גופה.

"מה עשיתן לה?" שאל הילד בחומרה.

הילדות צחקו וענו: "קפצה עליה קרפדה".

'מה הסיפור של הילדה המזורה הזאת?' הוא שאל את עצמו בעת שהם חזרו הביתה.

חמש עשרה שנים לאחר מכן. הארי התקרב לביתו מהורהר, חצי שנה עברה מאז שהוא ואמילי נישאו, הוא הרגיש שמשוהו מטריד אותה, שהיא לא מאושרת. מבחוץ הכול היה נראה בסדר והיא לא אמרה דבר, אך הוא ראה במבט המצוץ והמהורהר שלה שמשוהו מעיק עליה. היא יכלה לעמוד מול החלון ולבהות במשך שעות לעבר האופק. המחשבה מה יוכל לעשות כדי שהיא תהיה מאושרת, העסיקה אותו כל הזמן. הוא זכר את המבטים שנעצה במגפי העור שנעלו הנשים האמידות, וחשב שהיא תשמח מאוד אם יקנה לה מגפי עור חדשים, במקום הנעליים הפשוטות בעלות סוליית העץ הנוקשה. אלא שמגפי עור היו מוצר שרק האמידים שבין הכפריים יכלו להרשות לעצמם. הוא עובד כשוליה של אביו החייט, הפרוטות שהשתכר מספיקות בקושי לקניית מזון ולתשלום שכירות על הבקתה שהם גרים בה.

בעת שסעדו את ארוחת הערב אמרה אמילי: "ראיתי מודעה בכיכר הכפר, שבועד כמה שבועות תתקיים תחרות קשתים אזורית מטעם הממשלה. הזוכה במקום הראשון יקבל את עיטור חץ הברזל ופרס כספי".

הארי חשב רגע ואז שאל: "את רוצה שאשתתף בתחרות?"

אמילי הנהנה. להארי היה נראה ששמע בקולה חיוניות שהוא מזמן לא

שמע. הרעיון מצא חן בעיניו, התחרות הייתה דבר שלא יצריך השקעה כספית משמעותית.

הארי אמר: "אצל ראש הכפר יש קשתות שהממשלה הפקידה כדי שהכפריים יוכלו להתאמן בירי קשתות. אבל אני צריך מישוהו שילמד אותי לירות בקשת".

אמילי אמרה: "אתה תמיד מספר לי סיפורי הרפתקאות שמספר הקבצן הנודד. אני זוכרת שסיפרת שהוא היה עוזר של צייד מפורסם, אולי הוא יוכל ללמד אותך לירות".

הארי החווה בידו תנועת ביטול ואמר: "אה, הסיפורים של אנטון הקבצן. הוא מספר סיפורי בדים מרתקים ומעללי גבורה דמיוניים, כדי שהאנשים במסבאה יזמינו בשבילו משקאות".

אמילי לא ויתרה. "תנסה, אין לך מה להפסיד".

למחרת נכנס הארי לפונדק. הוא סקר את הפונדק שהיה ריק בשעת בוקר זו וחיפש במבטו את אנטון. בפונדק שרר אי סדר, השולחנות ניצבו בכל מיני זוויות, חלק מהכיסאות היו הפוכים, אנטון לא נראה. מאחת הפינות נשמעה פתאום נחירה רמה, הארי חיך לעצמו. הוא התיישב על כיסא, על הארץ לידו שכב הקבצן קטוע הרגל שקוע בשינה עמוקה, מדיף ריח דוחה של אלכוהול מעורב בזיעה.

הארי התגבר על הסלידה שלו וקרא בקול: "אנטון".

הוא חזר על קריאתו מספר פעמים ולבסוף טלטל אותו בחוזקה. הקבצן נהם בכעס ופקח את עיניו והביט בהארי במבט תמה.

"אתה באמת היית העוזר של ויליאם הצייד?" שאל הארי. אנטון הנהן בראשו.

הארי הביט לתוך עיניו ושאל: "האם תוכל לאמן אותי לירות בקשת?"

אנטון לא היה רגיל שמישהו מדבר אליו כשווה ובטח לא שמישהו צריך

אותו. הוא התפכח מיד. מבטו הצטלל ונעשה ממוקד. "כן מר הארי, אני בהחלט יוכל לאמן אותך".

הארי הביט באנטון כאילו הוא רואה אותו עכשיו בפעם הראשונה, וחשב לעצמו שהוא כנראה הרבה יותר ממה שהוא נראה. הארי אמר: "זאת העסקה שלנו, בימים שתאמן אותי אני אביא לך אוכל וקנקן בירה. אבל לפני כן אתה מתרחץ ומכבס את הבגדים שלך".

בחורשה שבפאתי הכפר בשעות אחרי הצהריים של אותו יום חיכה הארי, בידו שתי קשתות גדולות ומספר חיצים והמתין בקוצר רוח לקבצן שאיחר. אנטון הגיע מדדה על הקב שלו. הוא התעלם ממבטי הזעף של הארי והדריך אותו בקול רהוט באיזו תנוחה לאחוז בקשת וכיצד למתוח את המיתר. גזע עץ רחב היה המטרה לחיצים. אנטון ישב על גדם עץ כרות וממנו צפה בהארי, שירה והחטיא את המטרה שוב ושוב. הוא לא הפסיק לגעור בו ולבקר אותו על כך שאינו מציית להוראות שלו. להארי היה נראה שאנטון נהנה לגעור בו. הארי לא ויתר, הוא המשיך לנסות בעקשנות, ולקראת סוף האימון הביצועים שלו החלו להשתפר, חיצים אחדים פגעו במטרה.

שבוע אחר כך אנטון עזב את הכפר, הוא לא היה מסוגל להישאר במקום אחד זמן רב. הארי המשיך להתאמן לבדו. הוא ניצל כל שעה פנויה, הביצועים שלו הלכו והשתפרו. הוא הגדיל בהתמדה את המרחק למטרה, ולאחר מכן בחר מטרות קטנות יותר. אף אחד בכפר לא ירה בקשת, הוא היה היחיד שעשה זאת, לא היה לא מי שיחווה דעה על רמת הקליעה שלו ושישפר אותה. לשם כך הוא זקוק לאנטון והמתין בקוצר רוח שיגמור את סבב הכפרים הקבוע שלו ויגיע שוב לכפר שלהם. תאריך התחרות הלך והתקרב, אך אנטון לא הגיע. בדבר אחד הארי היה בטוח. גם אם לא יצליח בתחרות, הישג אחד היא כבר הביאה, במשך השבועות האלו, השלווה חזרה לביתם הקטן.

כמיהות

יומיים לפני התחרות יצאו הארי ואמילי בעגלה שהייתה רתומה לסוסה זקנה שהוא שאל מאביו. למרות שיצאו מוקדם הדרך ארכה להם זמן רב מהמתוכנן והם הגיעו באיחור. במקום התחרות כבר נראתה התגודדות צפופה של אנשים, ונשמעו מדי פעם קריאות בוז. הארי ירד מהעגלה בבהילות ורץ לעבר פקיד ממשלתי שישב ליד שלחן לפני המגרש.

"הגעת ברגע האחרון, התחרות כבר עומדת להסתיים", אמר הפקיד בעת שהארי שילם לו את דמי ההשתתפות. הוא רשם את שמו של הארי ואמר: "חכה שיקראו בשמך".

הארי נעמד בתור. רוב המתחרים כבר התמודדו, לפניו נותרו רק כמה מתחרים בודדים. בינתיים הוא סקר את הסביבה. ההתחרות נערכה במגרש ארוך שמסביבו התגודדו המוני צופים. בצד המגרש ישבו שלושה קצינים בעלי שיער שיבה ששימשו כשופטים, לידם ניצב כרוז בעל קול גבוה במיוחד שקרא מתוך רשימה בשמם של המתחרים. המטרה הייתה לוח עץ מלבני שבמרכזו ציור של חייל צרפתי. באמצע המגרש מול לוח המטרה,

היה קן צבוע בשחור על הארץ. זה היה קן העמידה שעליו עמדו המתחרים וירו את החיצים. כל מתמודד היה צריך לירות למטרה שלושה חיצים. שיעור הפגיעות של המתחרים שלפניו היה נמוך, חלקם אפילו לא פגעו בכלל בלוח המטרה. כל החטאה גררה קריאות בוז רמות מהצופים. המעמד היה מביך, את החלק המשפיל שבתחרות הוא לא לקח בחשבון כשחשב להתמודד.

קולו של הכרוז הדהד: "מר הארי מהכפר וורול". תורו הגיע. ליבו של הארי הלם בחוזקה, בעת שצעד לעבר קן העמידה. החייל שעמד שם הושיט לו קשת וחץ והביט בבוז בבגדים המטולאים של הארי. הארי מתח את מיתר הקשת והביט במטרה בריכוז. המטרה הייתה במרחק קצר יותר מהמרחק שהוא התאמן עליו, אבל הקשת הייתה שונה מזו שהוא היה רגיל. הוא שחרר את המיתר והחץ נורה לעבר המטרה. החץ הראשון פגע במלבן העץ מחוץ לדמות החייל. הארי נשך את שפתיו, לפחות הוא לא החטיא לגמרי. הוא חישב את טווח הסטייה ושלח את החץ השני, הפעם הוא פגע במטרה. הוא ידע שאמילי צופה בו, ורצה מאוד להצליח. הוא מיקד את כל יכולת הריכוז שלו ושלח את החץ השלישי. הפעם החץ פגע בראש המטרה בין העיניים. מחיאות כפיים רבות נשמעו. השופטים רשמו לעצמם את התוצאות שלו והכרוז הכריז את שמו של המתמודד הבא. היו עוד ארבעה מתמודדים שאיחרו כמוהו.

התחרות הסתיימה, השופטים התדיינו ביניהם בלחש, הדיון ארך מספר דקות. לבסוף הם רשמו על גבי דף קטן את שמותיהם של חמשת המקומות הראשונים ומסרו אותו לכרוז. שקט מתוח השתרר ברחבה, הכרוז נעמד להכריז את תוצאות. הארי קיווה שיהיה לפחות במקום הרביעי או החמישי, שמו לא הוכרז גם לא במקום השני. הוא היה מאוכזב וחיפש במבטו את אמילי. הכרוז כחכת בגרונו והכריז: "והמנצח בתחרות חץ הברזל השנתית הוא מר הארי מהכפר וורול".

הארי היה המום, הוא המנצח. רעם מחיאות הכפיים והתשואות שעלו ממאות הצופים היה מענג. הוא נופף להם בכובעו המרופט בהתלהבות וניגש לשולחן השופטים. הוא היה מעט נבוך, אם היה יודע שינצח היה דואג להשיג

לעצמו בגדים יותר מכובדים.

השופטים לחצו את ידו. השופט שישב במרכז אמר: "לא שמעתי מעולם על הכפר וורול. לא זכור לי שהגיעו משם מתמודדים".

"זה כפר קטן ונידח", אמר השופט השמאלי.

אחד השופטים הושיט להארי בחגיגות חץ ברזל כבד, ושקיק שעלה ממנו רחש נעים של נקישת מתכות. אמילי קיבלה את פניו בצהלה. בדרך חזור הם דנו כיצד יבשרו על הניצחון. הדיון היה מיותר, הידיעה על הניצחון כבר הגיעה איך שהוא לכפר. בשביל הגישה לכפר המתינו עשרות תושבים שנופפו להם בכובעיהם וקראו קריאות שמחה. הוא הביא כבוד לכפר הנידח. הם ליוו את העגלה בתהלוכה חגיגית.

הארי הפנה את העגלה לעבר בית הוריו. אביו המתין לו בכניסה, לבית חיבק אותו בכוח והצהיר ברגש: "הבאת לי כבוד גדול, עשית אותי אב גאה".

על השולחן הייתה מוכנה ארוחה חגיגית. הארי הציג לראווה את חץ הברזל, הניח אותו במרכז השולחן ואמר: "זהו עיטור חץ הברזל".

את שקיק המטבעות שקיבל הוא העביר לאביו ואמר: "זו התחלה בשביל בית משלנו, תשמור את זה עבורי". הם התיישבו לאכול.

בעת שסעדו לחשה אמו באוזנו: "אני רואה שהיה כדאי, אמילי נראית מאושרת".

הארי פסע בשבילי הכפר מהורהר. אמילי שוב חזרה למצב הרוח שלה, היא כמובן ניסתה להסתיר זאת, אבל הוא חש בעצמו את התחושה הריקה שהיא חשה. הוא הבין שככל שההישג הספורטיבי שלו היה מענג אבל הייתה לו תפוגה. בסופו של דבר היא לבושה בבגדים בלויים והם גרו בבית עם גג דולף. כדי לחדש את הבית ולקנות לאמילי בגדים חדשים יידרשו לו לפחות עשרים מטבעות כסף, זה הסכום שהוא מרוויח במשך שנתיים בעבודת

החייטות, והכסף הזה דרוש לו למחיה היומיומית. לא עלה בדעתו כל רעיון מנין יוכל להביא את הכסף הזה.

קריאות שמחה מכיוון הנהר משכו את תשומת ליבו. הוא ירד בשביל היורד אל הנהר. סירת דייגים התקרבה לגדת הנהר הרחב, שני הדייגים שהיו בה הניפו את ידיהם בקריאות שמחה. לאחר מכן הם קפצו מהסירה ודחפו אותה לעבר החוף הבוצי. אחד מהם היה ג'ון חברו מילדות. הארי התקרב לסירה והביט לתוכה. על קרקעית הסירה שכב דג שחור גדול בעל חרטום מאורך, הוא היה באורך של כשלושה מטרים ומילא את הסירה מצד לצד.

ג'ון היה מרוצה, פניו זרחו מאושר כשאמר להארי: "אנחנו נקבל על הדג הזה חמש מטבעות כסף".

"מי משלם כזה סכום על דג?" שאל הארי בחוסר אמון.

ג'ון השיב: "האדון הנרי נשיא מועצת הכפרים העליונה ישלם. כל הדייגים באזור יודעים שמי שתופס כזה דג, יביא אותו אליו. הוא פשוט מחכה לדגים כאלה".

"אתם בני מזל", אמר הארי בקנאה בלתי מוסתרת.

"בר מזל יהיה מי שידוג כזה דג בעוד כחודש. האדון הנרי מחתן אז את בנו, הוא העביר מסר לכל הדייגים באזור, שישלם עשר מטבעות למי שיצליח להביא לו כזה דג ביומיים שלפני החתונה".

הארי היה המום מכך שיש אנשים שיכולים להוציא על המאכל שלהם כאלה סכומי כסף.

ג'ון נעץ את מבטו בהארי ואמר: "נראה שאתה שוקל להיות דייג. כדאי שתדע שנדיר מאוד ללכוד דג כזה באזור הזה של הנהר. פטר היה דייג שלושנים שנה, בכל השנים הוא דג אולי שישנה דגים כאלה".

הארי תפס בזבו החלקלק של הדג ואימץ את כוחו בניסיון לעזור לג'ון להוציא את הדג הכבד מהסירה, תוך כדי ששאל: "למה הדגים האלה כל כך

נדירים?"

ג'ון הסביר: "במורד הנהר ישנו אגם גדול, שם יש שפע של דגים כאלה. וישנן נקבות שיש בהן ביצים, זה מעדן שהעשירים משלמים עבורו הון. המחיר שלהם שם הוא עשירית מהמחיר שלהם כאן. העניין שלכל אורך הנהר פרוסות רשתות דייגים, הדגים פשוט לא מצליחים להגיע לכאן, הם נלכדים למטה. אם בכל זאת תרצה להיות דייג, תוכל לשכור סירה וציוד דיג מפטר, הוא הזדקן וכבר לא יוצא לדוג. אני אלמד אותך לדוג".

הם העבירו בקושי את הדג הגדול לעגלה. הארי שאל: "מה הבעיה לרכוש שם דגים ולמכור אותם כאן?"

ג'ון השיב: "הדגים האלו טעימים רק כשהם טריים, האגם במרחק עשרה ימי שיט מכאן, עד שהם יגיעו לכאן הם יסריחו ויתקלקלו".

הארי חזר לביתו. המחשבה להרוויח על דג יחיד חמש מטבעות כסף הציתה את דמיונו, כבשה אותו כליל ולא נתנה מנוח, בלילה הוא התהפך במשך שעות על מצע הקש שלו, הוא לא הצליח להירדם. לפנות בוקר הוא חשב על משהו. בצהריים לאחר שסיים לעבוד הוא לקח מאביו את כספי הזכייה מהתחרות ואת עיטור חץ הברזל ואמר: "אני איעדר מהעבודה כמה ימים".

משם הוא הלך לביתו של פטר הזקן, לאחר זמן קצר הוא יצא משם עם כל ציוד הדיג של פטר וללא חץ הברזל.

אל פני

חודש לאחר מכן. ג'ון ישב בסירה שלו משועמם. על החוף ליד עמד אדם לבוש בהידור, מגולח ושערו מסורק בקפידה. הוא היה עצבני ומתוח והעביר את משקלו מרגל לרגל. הוא דיבר לעצמו: 'האדון הנרי לא יסלח על זה שלא הבאתי לו דגים לחתונה, הוא יפטר אותי'. הוא פנה לג'ון ואמר: "אולי תצא לעוד סיבוב ותביא משהו?" ג'ון כבר לא ענה לו, השיח חזר על עצמו כבר עשרות פעמים.

לבסוף הוא אמר: "מר טרוסטר, כבר הסברתי לך שחבל לך לחכות, עד עכשיו לא מצאנו כלום ואין עוד דייגים בנהר שיוכלו להביא לך משהו. היחיד שנמצא במים הוא חבר שלי שעזב לפני כמה שבועות עם סירת דיג, הוא לא דייג מקצועי, אף אחד לא לימד אותו לדוג. אני חושש לו, אף אחד לא יוצא למסעות דיג ארוכים כאלה, אני מקווה שהוא בכלל יחזור".

המשרת הנואש התעלם ממנו וצפה לעבר הנהר ופתאום אמר: "נראה שהחבר שלך חזר".

ג'ון נעמד והביט קריאה נמלטה מפיו. במעלה נהר נראתה סירה, ישב בה אדם אחד, היא הייתה שקועה במים כמעט עד מחציתה. זה היה נראה מדאיג, הוא חשב שהיא מלאה מים והולכת לטבוע. ג'ון נכנס לסירה שלו והחל לחתור במהירות לעבר הסירה המתקרבת.

"הכול בסדר אתך?" קרא ג'ון לעברו של הארי.

"הכול מצוין, רק קצת עייף", ענה הארי שהיה נראה מותש אבל מאושר.

ג'ון קשר לסירה שלו חבל שהארי זרק לעברו והחל לגרור אותו לעבר החוף. משהתקרבו לחוף, קפץ ג'ון למים והחל לדחוף את הסירה של הארי לעבר הגדה. הוא העיף מבט לתוך הסירה ופיו נפער בתדהמה.

טרוסטר המשרת ההדור זרח למראה השלל שהכילה הסירה, הוא לא האמין למזלו הטוב וחייך את כפות ידיו בסיפוק. הוא הביט בזלזול בבגדים המטולאים של הארי ואמר: "אני אקנה ממך את כל הדגים, ואשלם לך עבורם עשרים מטבעות כסף".

הארי, שהעביר ביחד עם ג'ון דג ענק אל החוף, התעלם ממנו. הבעת מורת רוח עלתה על פניו של טרוסטר, הוא הבין את הרמז והעלה את המחיר לשלושים מטבעות כסף. הארי התעלם גם מההצעה להעלות את המחיר לארבעים מטבעות והמשיך להעביר את הדגים.

השמועה על השלל של הארי הגיעה לכפר, החלה נהירה המונית לעבר הנהר. העברת הדגים למזח הסתיימה. אנשי הכפר שהתגודדו מסביב הביטו בתדהמה בשלל העצום. ארבעה דגים שחורים ענקיים שאורכם נע בין ארבעה לחמישה מטרים היו שרועים על החוף.

עכשיו הארי התפנה לענות לטרוסטר. הוא אמר בקרירות: "אני לא מוכר את כולם לקונה אחד, אלו דגים נדירים, יהיו הרבה אנשים שישמחו לשלם עליהם מחיר טוב. אני אתן לך את האפשרות לבחור איזה מהם".

טרוסטר היה מופתע. הוא כלל לא ציפה שיהיה משא ומתן, הוא היה בטוח שהדייג העני שלא ראה מעודו כזה סכום ובוודאי לא החזיק אותו בידיו, יסכים

מיד לקבל כל מחיר. הוא קמץ את כפות ידיו, הסירוב של הארי הלחיץ אותו. אם אדונו ישמע שהוא החמיץ את האפשרות להביא את הדגים, זה יעלה לו במשרתו. הוא לא יסלח על ההחמצה של האפשרות להרשים את האורחים שלו.

הוא ניסה לשדל את הארי ואמר: "הדגים בשביל האדון הנרי נשיא מועצת הכפרים העליונה. זו תהיה הזדמנות בשבילך להכיר אותו, כדאי לך".

הצופים הביטו בתדהמה בהארי שהפנה את גבו בהפגנתיות למשרת והחל למשש את הדגים.

המשרת הביט במצוקה בעשרות המתגודדים שהיו עדים למחזה המשפיל מבחינתו ואמר: "אשלם לך חמישים מטבעות בשביל כל הארבעה".

הארי המתין כמה רגעים ואז סינן: "בשישים מטבעות אתן לך את כולם, מטבע אחת לא פחות".

הצופים שהקיפו את הצמד וצפו בעניין במשא ומתן הקשוח של הארי. הם היו המומים מכושר העמידה שהפגין מול המשרת של האיש הכי חזק ועשיר בכל האזור. טרוסטר נשך את שפתיו בעצבנות, הדייג הפשוט הזה סחט אותו כמו סוחר מנוסה. ביחס למה שהאדון שלו הולך לשלם עבור כל האירוע, זה יהיה סכום זניח. הוא יכול היה לדמיין אותו מתרברב בפני אורחיו, על המעדן הנדיר שהוא מגיש להם. המחיר היה מופקע, והדייג ניצל את האירוע עד הסוף. טרוסטר היה מספיק מנוסה בשביל לזהות את הקשיחות שהפגין הבחור מולו וידע שאין לו ברירה.

הצופים הביטו בפה פעור בהליך ספירת המטבעות, מלווים במבטם כל מטבע שעברה מהצרור של המשרת ההדור לצרור המרופט שהארי החזיק. סבר פניו של הארי נשאר אטום, הוא לא הראה כל סימני התרגשות.

כשהסתיימה הספירה אמר הארי: "עכשיו אתה יכול לקחת אותם". מספר אנשים עזרו לטרוסטר להעלות את הדגים על עגלתו, והוא נסע משם בפנים חמוצות.

האירוע המעניין הסתיים והאנשים החלו לעזוב את הנהר בקבוצות,

משוחחים בהתרגשות על מה שקרה.

ג'ון התלווה להארי ואמר: "אתה בר מזל. פעם בכמה שנים לוכדים כזה דג, ואתה תפסת ארבעה וגם הבאת אותם ביום הכי מתאים. ביום אחר לא היית מקבל אפילו חצי ממה שקבלת עכשיו. גלה לי איך עשית את זה".

"אולי בבוא היום אגלה לך", ענה הארי, "בינתיים זה יישאר סוד מקצועי שלי".

ג'ון המשיך וציין: "ניצלת את הסיטואציה עד הסוף".

הארי הבין את הביקורת המרומזת והשיב: "אם הוא היה מציע מתחילה עשר מטבעות לכל דג כמו שהוא הצהיר מראש, זה היה המחיר. הוא ניסה לנצל אותי, זה הגיע לו ביושר".

הם נפרדו ליד דלת הבקתה של הארי.

רק משנכנס לבית השיל הארי מעל פניו את מבע פניו האטום, ליבו התפקע מרגשות שמחה. אמילי קיבלה אותו בשמחה, אחרי ההיעדרות הארוכה שלו מהבית. הארי פתח את הצרור והריק את תוכנו על השולחן. קול נקישה ענוג נשמע ועשרות מטבעות כסף מבריקות נוצצות נעזמו על השלחן וחלקן התגלגלו. אמילי הייתה המומה.

"שישים מטבעות כסף יש לנו כאן", אמר הארי בעיניים בורקות. "נוכל לקנות את הבית הזה. תזרקי את כל הבגדים שלך, נקנה לך הכל מחדש".

עיניה של אמילי האירו, היא הייתה מאושרת ונראתה מסוחררת מעט מהזכייה הגדולה. זה היה כמו חלום מתוק שהתגשם.

כמה שבועות לאחר מכן עמד הארי על גבי סולם גבוה והנחית את הפטיש שבידו בתנועות מתואמות על המסמר. הוא תיקן את גג הבקתה שלו. זה היה יותר צריף מאשר בית אבל הוא היה מרוצה, זה היה בית משלו. הכסף ממכירת הדגים הספיק לרכישת בגדים חדשים ומגפי עור לאמילי ולקניית

הבית הזה. מאז מסע הדיג הוא לא יצא למסע נוסף, הוא חיכה שהצייד יגיע אליו. היום נראה שזה קורה, מרחוק נראתה כרכרה מהודרת פתוחה, רתומה לשני סוסים אבירים. הכרכרה עלתה במעלה הגבעה והתקרבה לבקתה. במושב המרופד שמאחור ישב אדם מבוגר בעל זקנקן מטופח לבוש בבגדים מחויטים. הארי העיף מבט והמשיך בעבודתו. הכרכרה עצרה ליד ביתו. העגלון ירד מהמושב שלו וקרא להארי. הארי התעלם ממנו והמשיך לדפוק בפטיש שבידו. לאחר מספר קריאות שלא נענו ירד האדון המהודר מהכרכרה וקרא להארי בקולו הצרוד. עכשיו הארי נענה לקריאה וירד מהסולם.

האיש ההדור כחכת בגרונו ואמר: "אני ווינסטון ראש הכפר גינקס. בוודאי שמעת עלי, אני מחתן את בני בעוד כחודש, אני חייב שיהיו דגים בחתונה". הארי הביט בו ולא הגיב.

ווינסטון המשיך: "אצל הנרי היו ארבעה דגים ואני צריך שבאירוע שלי יהיו לפחות שמונה. אני אשלם לך כמו שהוא שילם".

הארי גיחך בליבו, הלחץ החברתי שהאיש הפגין ללא בוש הצחיק אותו. הוא שמר על ארשת פנים חתומה ושאל באדישות: "כמה תשלם על נקבה עם ביצים?"

ווינסטון בלע את הפיתיון של הארי בשקיקה. המחשבה שיהיה באירוע שלו משהו שלא היה באירוע של הנרי, היה מלהיב עבורו. הוא אפילו לא ניסה להסתיר את הלהיטות שלו ואמר: "על כל אחת כזאת, אני אוסיף לך חמש מטבעות".

הארי חגג בתוכו, העסקה הייתה פנטסטית. הוא המשיך לשמור על ארשת פניו החתומה משאיר את עצמו בעמדת עושה הטובה ואמר בטון אדיש: "תצטרך לשלם לי עשרים מטבעות על החשבון. יש לי הוצאות, אני צריך לשכור סירה וציוד דיג, אני יוצא למסע ארוך שיכול לארוך כמה שבועות, אני לא עובד בינתיים. גם אם אני לא מוצא דגים, המקדמה נשארת אצלי".

ווינסטון הסכים, הוא ספר עשרים מטבעות, מסר אותן להארי ועלה למרכבה. הארי הביט מחויך במרכבה המתרחקת. הוא לא חזר לתקן את הגג הרעוע, בכסף שיקבל הוא יוכל לבנות לעצמו בקתה חדשה וגדולה.

מאמתי לווקים

זמן לא רב לאחר שובו של הארי ממסע הדיג השני, התנוססה על הגבעה בקתה חדשה ויפה. היא הייתה בעלת שתי קומות. בחזית הבית הייתה מבואה מקורה, שנשקף ממנה הנוף של הנהר. בחצר מאחורי הבית היה דיר עיזים, ורפת שהייתה בה פרה חולבת. היה להם סוס ומרכבה. הם יכלו להרשות לעצמם לקנות לחם לבן וטרי מהמאפיה כמה פעמים בשבוע. אמילי חבצה גבינות מחלב טרי והכינה דייסה בכל יום. מה שכיילד, הארי אפילו לא חלם. החיים היו לכאורה יפים ושלווים, אבל לאמילי זה לא היה מספיק טוב. היא הייתה יושבת במבואה צופה לעבר הנהר, בעיניה המבט המהורהר והנוגה. הארי הבין אותה, למרות כל מה שיש להם, אבל זה עדיין כמו שיש לעוד רבים אחרים. היא צריכה להיות מעבר לכולם. הוא ידע מה יעשה. הוא פנה אליה ואמר: "יש לי יעד שאפתני, אני אהיה נשיא מועצת הכפרים העליונה במקום האדון הנרי".

"זה נשמע יעד נפלא", אמרה אמילי בעיניים בורקות. "אבל איך תעשה את זה?"

הארי השיב: "כבר חשבתי על הכול, כדי להגיע ליעד הזה, נצטרך לעבור כמה שלבים. ראשית כדי להיות נשיא מועצת הכפרים אני צריך להיות ראש הכפר כאן. ראש הכפר שלנו כבר זקן, כדי שייבחרו בי לראש הכפר אחרי מותו, אני צריך להיות האיש הכי עשיר בכפר. אחר כך אצטרך להיות אחד מהאנשים העשירים בכל האזור במחוז, לקרוא לבחירות לראשות מועצת הכפרים ואז להתמנות במקום האדון הנרי". הוא ידע שפגע בנקודה הנכונה, העליצות חזרה לביתם.

למחרת נפגש הארי עם ראש הכפר הזקן. ידיו היו גרומות והיה בעל שיער לבן מדובלל. הוא ישב מצונף בכורסא והשתעל, הוא כמעט לא יכול היה לדבר. 'לא נראה כמי שיאריך ימים', חשב הארי לעצמו.

"מה רצונך הארי?" שאל ראש הכפר בין שיעול לשיעול.

"אני מעוניין לשכור את כל אזור צומת הדרכים למשך עשר שנים, עם אפשרות הארכה בלתי מוגבלת".

הישיש הבין בהארי בתימהון, "מה יש לך מהאזור השומם והטרשי הזה?"

הארי לא השיב, הוא הושיט שטר חכירה מוכן והגיש אותו לישיש. "אתה תמיד מפתיע הארי", אמר ראש הכפר. הם סיכמו על סדרי התשלום, שהיה זעום, ועל גבולות השטח המושכר, והעסקה נחתמה.

בבוקר שלמחרת יצא הארי לעבר צומת הדרכים בעגלה שנשאה עליה קורות, מלווה בג'ון חברו ובמספר פועלים. תוך זמן קצר נבנתה בקתה, על הגג הוצב שלט גדול שעליו היה כתוב 'דוכן הדגים'.

בעת שחזרו לכפר אמר ג'ון: "ההיגיון להקים כאן דוכן דגים לא מובן בכלל, במשך השעות הרבות שעבדנו בצומת כמעט לא עברו אנשים. הדגים שלך יתקלקלו מחוסר קונים".

"אתה צודק ג'ון", אמר הארי, "אני אמכור את הדגים בימי שלישי, אז הוא יום השוק של הנרי. תהיה כאן תנועה משמעותית".

ג'ון לא הבין. "אבל איך תביא את הדגים בדיוק ביום שלישי, אי אפשר לדעת מראש באיזה יום תדוג".

הארי טפח על שכמו של ג'ון ואמר: "הגיע הזמן שאגלה לך את הסוד שלי. אתה תהיה אחראי הדיג שלי". הוא לחש על אוזנו של ג'ון. ג'ון הקשיב בתדהמה ולבסוף התפרץ בצחוק מתגלגל.

כפי שהארי צפה, ביום שלישי התנועה בצומת הייתה מוגברת. השלט הגדול משך תשומת לב. הנוסעים שנעצרו ליד הדוכן היו מופתעים מהדגים המיוחדים. לאחד הכפריים לא היה כסף, הוא ביקש מהארי לקנות דגים תמורת סל ביצים. הארי סירב והציע לו למכור את הביצים לעוברים ושבים, בכסף שיקבל יוכל לקנות את הדגים.

הכפרי שאל: "כמה יעלה לי לשכור כאן דוכן?"

הארי השיב: "אל תשלם על הדוכן. אם תמכור את הביצים תשלם לי חמישה אחוזים מהרווח".

הכפרי היה מאושר מההצעה הנדיבה. בשוק של הנרי צריך לשלם מראש מחיר גבוה על הדוכן, גם אם לא ימכור כלום. רק אנשים אמידים יכלו לשכור אצלו דוכן. זה אילץ את הכפריים למכור את התוצרת שלהם בזול לסוכנים, שהיו מוכרים אותה לבעלי הדוכנים. במשך היום הצטרפו עוד כפריים, שמכרו ירקות ופירות. עד סוף היום היו מלבד חנות הדגים עוד שבעה דוכנים. השמועה על השוק החדש התפשטה. כפריים רבים החלו למכור בשוק של הארי. בשבוע אחרי כן כבר היו כעשרים דוכנים. מספר הדוכנים הכפיל את עצמו בכל שבוע. במקביל מספר הקונים הלך ועלה. לאחר כמה שבועות השתרע השוק על שטח ענק, אלפי כפריים מכל הסביבה נהרו לשם למכור את תוצרתם ולקנות תוצרת עבור עצמם.

חצי שנה לאחר מכן. הנרי ישב בטרקלין המפואר שלו לבוש בחלוק משי. טרוסטר משרתו נכנס נושא שתי תיבות כבדות. הנרי פתח את התיבות, הן

היו גדושות מטבעות.

הנרי לא היה נראה מאושר, הוא פנה לטרוסטר בזעם ושאל: "מה קורה? ההכנסות יורדות פעם אחר פעם. בעבר לאחר יום שוק היית מביא לי שלוש וארבע תיבות".

טרוסטר ענה בשפל קול: "זה בגלל השוק של בן החייט, בכל שבוע עוזבים אותנו כמה בעלי דוכנים ועוברים לשוק שלו. הוא לא גובה מהם שכירות על הדוכן, הם רק משלמים לו אחוזים מהרווח, הוא שותף ברווחים, מי שלא מוכר לא מפסיד".

"בן החייט מרוויח במקומי בכל שבוע שתי תיבות מטבעות", אמר הנרי בזעף.

טרוסטר השיב: "אני חושש אדוני, שהוא מרוויח יותר משתי תיבות".

הנרי הביט בו במבט שואל. "מעבר לדוכן הדגים המשגשג שלו, הוא משקיע את הכסף שהוא מרוויח בשוק, הוא מרחיב את הדרכים ומשפץ אותן, זה נעשה קל ונוח להגיע לשוק שלו. מעגל הקונים שלו התרחב הרבה מעבר למה שהכרנו. בנוסף הוא פתח שתי אכסניות, אחת לבני המעמד הגבוה ואחת לפשוטי העם. הסוחרים שמגיעים מרחוק ליום השוק, מתאכסנים אצלו. גם אלה שמגיעים לשוק שלך, עוצרים אצלו ללינה ולבסוף נשארים שם. התהליך איטי אבל השוק שלך הולך ומתדלדל. השוק שלו גם יותר אטרקטיבי. בעלי הדוכנים משלמים אצלו לפי אחוזים ולכן הם יכולים למכור את הסחורה יותר בזול, הם מרוויחים יותר וממילא גם הסחורה יותר זולה, וזה מושך יותר קונים. אני מציע לעבור לשיטה שלו או לכל הפחות להוריד את מחירי הדוכנים".

הנרי לא יכול היה לשאת את המחשבה שבן החייט עולה עליו. הוא דפק על השולחן בזעם ואמר: "אני לא יכול להרשות לעצמי להוריד מחירים בגללו, זה יהיה מביש".

הוא השתתק ושוטט בטרקלין שלו בעצבנות חוצה אותו הלוך ושוב.

פתאום הוא נעצר ואמר ברוגז: "אף אחד לא שואל את עצמו מאיפה הוא מביא את הדגים. הדגים שהבאת ממנו לחתונה, היו טריים. מה שאומר ששלו את כולם מהמים באותו יום או לכל היותר יום קודם לכן. יש כאן משהו לא הגיוני, דייג לא יכול לתזמן את היום המדויק שבו הוא ילכוד דגים. יש לו איזה סוד ואני אחשוף אותו. תקרא לבוב ולסטפן".

זמן קצר לאחר מכן נכנסו לטרקלין שני בחורים צעירים בעלי מראה מרושל.

הנרי פנה אליהם: "אני מעריך שיום יומיים לפני יום השוק, הדייגים של בן החייט יצאו להביא דגים, תעקבו אחריהם בזהירות. אם תגלו את הסוד שלהם, תקבלו תוספת מכובדת על השכר הקבוע שלכם".

השניים ישבו בתוך סירת משוטים קטנה מוסתרים בסבך הצמחייה העבותה שצמחה על גדות הנהר. בעזרת משקפת בעלת עינית אחת, הם צפו בסירה גדולה שעזבה את המזח והחלה להתקדם לעברם במעלה הנהר. הסירה עברה אותם מבלי שהתגלו, הם הניחו לה להתרחק ואז יצאו בעקבותיה, מקפידים להיצמד לגדה כדי לא להיחשף. השיט ארך שעות, אחד מהם חתר במשוטים בעוד השני צופה בסירה. באחד העיקולים הסירה הגדולה פתאום נעלמה מעיניהם. הם סרקו את מרחב הנהר שוב ושוב, הסירה הגדולה לא נראתה. "כנראה היא נכנסה ליובל צדדי של הנהר", אמר בוב. "נתקדם בזהירות ונאתר אותו".

מספר דקות לאחר מכן, נראתה פרצה רחבה בצמחיה שבגדת הנהר. השניים נסוגו לאחור, השיטו את הסירה לגדה הנגדית, והסתירו אותה מתחת לענפי עץ שנטו על פני המים. הם יצאו מהסירה ופילסו את דרכם בצמחיה הצפופה בעזרת גרזינים חדים. הם התמקמו מול היובל וצפו בעזרת המשקפות שלהם. זה לא היה יובל אלא כמו מפרץ קטן בצד הנהר, הסירה הגדולה עגנה בצד גדרות עץ שבלטו כחצי מטר מעל גובה פני המים. גדרות העץ חילקו את פני המים לריבועים ענקיים. הדייגים משכו רשתות

מלאות דגים מתוך המים שבתוך גידורי העץ. בוב וסטפן היו נבוכים, הם לא הבינו שום דבר אותו יוכלו לומר לאדונם. שדה הראיה שלהם נחסם פתאום כשסירה גדולה נוספת נכנסה ליובל המים. בסירה היו אנשים לא מוכרים, הם ברכו לשלום את הדייגים שבסירה הראשונה, נראה היה שהם מכירים. הסירה גררה אחריה מלבן עץ ארוך שצף במים. האנשים שהיו בסירה משכו רשתות מלאות דגים מהמים שבתוך מלבן העץ, והעבירו אותן למים שבתוך הגדרות. הסירה הראשונה עזבה ראשונה את המעגן כשהיא עמוסה בדגים, לאחר זמן מה עזבה גם הסירה השנייה.

"אני לא מבין כלום. איך הדגים מגיעים לשם ואיך הם תופסים הדגים", מלמל בוב.

"גם אני לא מבין", אמר סטפן בהתרגשות, "אבל אני כן יודע מה לעשות". הוא נופף בגרון שלו והוסיף: "נהרוס את גדרות העץ ונשחרר את כל הדגים לנהר".

השניים חזרו לסירתם המשיכו קצת במעלה הנהר. הם עגנו בגדה הנגדית של הנהר, לקחו איתם את הגרזינים והתקדמו רגלית לעבר המיקום המשוער של רשתות הדגים.

פתאום נשמע רחש מהיר של עשב נרמס מתוך הסבך שלפניהם ולאחריו גרגור משתק. רגע לאחר מכן פרצו מתוך הצמחייה שני כלבים אימתניים שריר נוטף מלסתותיהם הפעורות. בוב וסטפן התאבנו ורגע לאחר מכן התעשתו, הם שמטו את הגרזינים מידיהם והחלו לרוץ בטירוף. לאחר מרדף קצר הכלבים הניחו להם וחזרו לאחור, השניים חזרו לסירה מתנשפים ומבוהלים.

הנרי שמע את התיאורים שלהם בשתיקה, הוא המשיך לשתוק עוד דקות ארוכות לאחר שסיימו, הוא היה שקוע במחשבות וניסה להבין את הטכניקה של הארי. ופתאום הוא חבט בשני אגרופיו על השולחן בתרועת ניצחון וקרא: "הוא מבריק, עליתי על השיטה שלו". הוא היה כל מרוצה מעצמו מכך שפענח את הסוד, עד שלא שם לב שהוא מחמיא ליריבו השנוא. הוא

הסביר: "הוא קונה את הדגים באגם התחתון בעודם חיים, שם הוא מכניס אותם לרשתות ענקיות שנמצאות בתוך המים. הרשתות מחוברות לרפסודה, והסירה שלו גוררת את הרפסודה לכאן. כך הוא מביא אותם לכאן בחיים. הוא ממשיך במעלה הנהר, להסוות את השיטה, כדי שנחשוב שהוא מוצא את הדגים במעלה הנהר. איזו פשטות גאונית, איך אף אחד לא חשב על הרעיון הזה לפניו".

סטפן התגמגם ושאל: "מה בקשר לתוספת שהובטחה לנו".

הנרי הצטחק בטוב לב ואמר: "זכור לי שקיבלתם גרזינים חדשים ונדמה לי שהם לא חזרו. אני חושב שהגרזינים יהיו תוספת מכובדת עבורכם".

בחינות

יום השוק. הארי עמד במרפסת של מבנה בן מספר קומות שניצב במרכז השוק, וצפה בשוק הפעלתני שתחתיו. הוא התענג על המראה של מאות הדוכנים והמון האדם ששוטט ביניהם, ועל הרעש וההמולה שעלו משם. זה היה נראה כמו מושבת דבורים ענקית. הוא העביר את ידו על גלימתו החדשה. ראש הכפר הזקן מת, והוא נבחר להיות ראש הכפר במקומו. הוא היה מרוצה מאוד, ההכנסות שלו היו עצומות. מעבר לשוק הפעלתני והמשגשג, הפונדקים שלו שהיו כל הזמן מלאים. הרעיון העסקי שעמד מאחורי השוק, היה מבריק. הוא גבה מהמוכרים אחוז לא גבוה יחסית, המוכרים הרווחו יותר ויכלו למכור במחיר זול יותר. זה משך לשם המוני קונים. הקונים הרבים הכניסו כסף לעסקים המקומיים, וכל העסקים בסביבה היו בבעלותו. המסבאות, המאפיות, המסעדות, בית המרחץ והנפחייה. הוא גם דאג שבסיום יום השוק תהיינה הופעות ליצנים והצגות, כך נוצר הווי סביב יום השוק. אנשים אהבו את זה ונשארו ללון עוד לילה בפונדק. הוא הפך את האזור הטרשי למכרה של זהב.

מבע עיניו הצטמצם פתאום בחשדנות. הוא ראה את הנרי רכוב על סוסו האביר סוקר את השוק הסואן. זה בהחלט לא מצא חן בעיניו. הוא ציפה לפגישה הזאת, העיתוי שלה בעיצומו של יום השוק היה מוזר ומטריד.

ציבור הקונים רחש להנרי כבוד וקד בפניו, הנרי לא התייחס אליהם. הוא סקר את סביבתו במשטמה, השוק המצליח הזה עורר את קנאתו. הוא היה מסודר ומאורגן, לא פלא שהמכירות אצלו התדלדלו. הארי יצא לקראתו והציע לו להיכנס למשרדו. הנרי לא התייחס להזמנה המנומסת, הוא ניגש ישר לעניין שלשמו הגיע. הוא נשאר לשבת על סוסו בתנוחה מתנשאת והביט בהארי מלמעלה. הוא אמר: "השוק שלך מדלדל את השוק שלי, תסגור אותו".

הארי שמר על איפוק ושאל: "ולמה שאני אעשה את זה?"

הנרי אמר: "גיליתי את הסוד איך אתה מביא דגים. העסקה שלי היא, אתה סוגר את השוק שלך לאלתר, ומקבל בשוק שלי דוכן גדול עבור מכירת הדגים שלך בחינם ולתמיד. אם תסרב להצעה, אני אביא פי שלושה דגים ממך ואמכור אותם בחצי מחיר. אני אטיל מס על העברת חביות משקה, ואדאג שלא תהיה כאן טיפה של יין או כל שתייה חריפה. אתה מבין לבד איך ייראה יום שוק, בלי לגימה טובה בסופו. אנשי המעמד הגבוה יחזרו אלי, אתה תישאר עם העניים. וזו רק ההתחלה, אני אמוטט אותך. יש לך שבועיים להשיב להצעתך". הוא משך ברסן הסוס שלו, הסתובב לאחור והתרחק בסנטר מורם.

ביום השוק שבועיים לאחר מכן, הנרי שוב הופיע בשוק, מאחוריו רכבו שני בניו, טרוסטר ושני משרתיו הצמודים. הוא הביט בהארי במבט זחוח וקרא: "בן החייט מתעקש, הכול פה זמני, בקרוב זה יעלם".

בשפת הנהר עגנה ספינה, גדולה פי שלושה מהסירות של הארי, מאחוריה נשרכה רפסודה ענקית. הנרי הצביע על הספינה וקרא בקול: "זה הסוף העסקי שלך". הוא הפנה את סוסו לעבר הנהר כשהמשלחת הקטנה צועדת

בעקבותיו. כל העיניים ליוו אותם בדרכם לנהר, והביטו בהארי במבט מרחם.

הארי נכנס למבנה ההנהלה כשג'ון בעקבותיו. הארי חיך בתוכו, המופע המביך של הנרי הוא הסדק הראשון במעמד הציבורי המושלם שלו. והצעד הראשון להדחה שלו מראשות מועצת הכפרים. מאידך ג'ון היה נסער. הוא שאל: "למה לא הסכמת להצעה של הנרי, עכשיו הוא יחסל אותך לגמרי".

הארי ענה בשלווה: "אתה באמת חושב שאם הייתי מסכים וסוגר את השוק, הנרי היה מוותר על מכירת הדגים. הכוונה שלו היא גם לסגור לי את השוק, וגם למכור את הדגים. אחרי שהשוק היה נסגר הוא היה מתחיל למכור דגים במרכז השוק שלו, ונותן לי במקרה הטוב דוכן צדדי. אי אפשר להשיג ספינה כזאת עם כל הציוד שלה תוך שבועיים. כשהוא בא לכאן להציע את ההצעה שלו, הספינה כבר הייתה מוכנה. הוא לא היה מוותר על התכנית שלו, אלא דוחה אותה קצת עד שהשוק שלי ייסגר באופן סופי".

"מה תעשה עכשיו?" שאל ג'ון בייאוש.

הארי ענה בקור: "אם הנרי רוצה מלחמה, בבקשה. תבנו עוד קומת חדרים בכל האכסניות, ותכשירו שטח לעוד חמישים דוכנים".

ג'ון וטוני הביטו בהארי בתמימה מלווה ברחמים, נראה היה שהוא מדחיק את זה שהוא נמצא בבעיה חמורה.

"מה נעשה לגבי השתייה החריפה?" שאל טוני.

הארי ענה בשלווה: "יש לנו במחסנים מלאי לכמה שבועות. תגדילו את המזח, נביא חביות וויסקי ובירה דרך הנהר, נעקוף את המיסים שלו".

האנשים של הארי התחילו להפנים שהוא מתוכנן כמה צעדים קדימה ויודע בדיוק מה שהוא עושה. זה הכניס בהם תחושת מרץ.

במשך שבועיים לא קרה דבר, הנרי עוד לא חזר. ביום השוק השני הגיעו שלושה מבעלי הדוכנים הגדולים בשוק של הנרי. הם נכנסו למשרד של הארי. הארי לא היה מופתע, נראה היה שחיכה להם.

הם אמרו: "אנחנו רוצים לעבור לכאן. בשבוע שעבר השוק היה ללא ניהול ולא תפקד. הנרי עוד לא חזר, אנחנו עוברים לכאן".

"איך ידעת שזה מה שיקרה?" שאל ג'ון את הארי לאחר שהם יצאו.

"הנרי לקח איתו לשיט את כל האנשים שיכולים לנהל את השוק. אף אחד מאנשיו הקרובים לא ויתר על הצטרפות למסע הניצחון. זה היה מסע נקמה. הוא עדיין לא עומד לחזור כל כך מהר, עד שהוא יחזור השוק שלו ילך ויצטמצם".

הוא הבחין במבטי התמיהה שאנשיו החליפו ביניהם והסביר: "שיערתי שביום מן הימים מישוהו יעלה על השיטה שלי. כבר לפני זמן רב החתמתי את כל הדייגים שם, שלא ימכרו דגים חיים לאף אחד חוץ ממני. אף אחד מהדייגים לא יספק להנרי דגים חיים. השקעת העתק שלו בסירה הענקית, ירדה לטמיון עוד לפני שהוא יצא מכאן. יאריך לו זמן להבין את זה, הוא ישוטט בין הדייגים ויבזבז את זמנו בניסיון למצוא מישוהו שימכור לו דגים חיים. הוא לא יחזור לכאן כל כך מהר, הוא יתבייש להראות את הפנים שלו".

כפי שהארי צפה, בשבוע שאחר כך הגיעו עוד בעלי דוכנים מהשוק של הנרי. כמעט כל השטח החדש שהוכשר התאכלס בדוכנים נוספים, שהביאו איתם מאות רבות של קונים חדשים. השוק של הנרי עבר כיוון משמעותי נוסף, משוק אזורי הוא הפך לשוק מקומי קטן. אפילו לתוצרת מהמטעים והשדות שלו עצמו, לא היו קונים. בינתיים רפסודות גדולות החלו לעגון במעגן הגדול והמרווח שנבנה, מביאות חביות יין וויסקי ובירה, עוקפות את שטח השיפוט שעליו הנרי הטיל מיסים. לתוצרת היין שמהאזור של הנרי לא היה ביקוש.

הבית הגדול שעל ראש הגבעה היה נראה כמו טירה מפוארת. בטרקלין הגדול שבבית התקיימה התכנסות מצומצמת. השתתפו בה הארי, אמילי, הוריו וג'ון וטוני עוזריו הצמודים.

הארי פתח את התכנסות ואמר: "רציתי להודיע לכם שהגשתי בקשה לקיום בחירות לנשיאות מועצת הכפרים העליונה. הבחירות הללו אמורות להתקיים כל חמש שנים. הנרי כבר מכהן בתפקיד עשרות שנים רק מפני שאף אחד לא מתמודד מולו, התחושה שלו ושל הציבור שהתפקיד הזה פשוט שייך לו. הוא ניצל את התפקיד שלו היטב, וצבר הון ונכסים. הגיע הזמן להחליף אותו".

האב שאל: "איך תעשה זאת? הוא אדם עשיר, יש לו חוג ידידים ענק, כל ראשי הכפרים שהם הגוף הבוחר, מיודדים איתו, אף אחד לא יעז להתחיל איתו. למה שהם יצביעו עבורך?"

הארי השיב בנינוחות: "ראשית אני לא בטוח מי יותר עשיר. להנרי יש אמנם נכסים רבים, אחוזות ומטעים, מאידך ההכנסות שלי גבוהות פי כמה משלו. כל אכסניה או פונדק בכל האזור שייכים לי, המסבאות, המסעדות, בתי המרחץ והנפחיות. אני מרוויח על כל מי שעובר כאן, אפילו אם הוא לא דורך בשוק. הוא ישן בפונדק שלי או קונה לחם במאפיה שלי או שותה במסבאה שלי. ואם נשבר לו גלגל הוא מתקן אותו בנפחיה שלי. וזה הכסף הקטן. בניתי מזחים לכל אורך הנהר וסללתי אליהם דרכי גישה נוחות. הרפסודות שלי מעבירות בין המזחים שקי דגן, חביות יין ומשקאות חריפים, צמר ופשתן, כלים ובדים. סחורות בכמויות עצומות מחליפות כאן ידיים. השוק הזה נעשה שוק מחוזי, סיטונאים וסוחרים גדולים מכל מורד הנהר מביאים לכאן את הסחורה שלהם או עושים כאן את עסקאות החליפין שלהם. אני מרוויח על השינוע בספינות ועל השימוש במזחים, ובעיקר אני שותף בכל עסקת מכר או חליפין שנחתמת כאן, אני מקבל אחוזים מכל עסקה".

השתררה שתיקה. הנוכחים היו מופתעים והמומים, הם לא העריכו אף פעם עד כמה הארי עשיר.

האב שבר את השתיקה ואמר: "נניח שאתה עשיר יותר ממנו, אבל איך אתה חושב להיבחר?"

הארי הסביר: "שלושת הכפרים הסמוכים לכפר שלנו, נאמנים לי ויצביעו עבורי בוודאות. שבעת הכפרים שבמחוז של הנרי יצביעו בוודאות עבורו. שאר ראשי הכפרים ניטרליים, אין להם מחויבות עמוקה להנרי, אך ללא סיבה מיוחדת, בוודאות הם יצביעו עבורו. אני אדאג שתופץ שמועה בשוק, שאם אבחר אני אוריד את אחוז הרווח שלי מבעלי הדוכנים למשך תקופה. זה יגרום לסוחרים גדולים שיש להם דוכנים בשוק להפעיל לחץ על ראשי הכפרים שלהם להצביע עבורי".

אביו אמר: "זה לא מספיק, אתה בקושי ביתרון מולו, אל תגיד לי שאתה נכנס למהלך הזה רק על המזל".

הארי השיב: "הניטרליים ילכו עם המנצח או עם מי שהם יחשבו שהוא המנצח. ההצבעה שלהם תהיה לפי האווירה. המשימה שלי היא לייצר מומנט של ניצחון שלי, כדי שהם יצביעו עבורי".

הארי השתתק לספר רגעים, מניח לשומעים להפנים את מה שאמר, ואז המשיך: "יש לי קלף חזק שיהווה גורם הפתעה. ווינסטון הוא ראש כפר חזק וחבר קרוב של הנרי. במשך תקופה ארוכה הוא קונה בשוק סחורה בהקפה שהצטברה לסכום עצום. הוא חושב שאני מרגיש נחות ממנו ואני מתחנף אליו ורואה כזכות שהוא בכלל לוקח ממני. בהמשך הצעתי לו הלוואה ענקית, שהוא לקח בשמחה. אתמול שלחתי לו את רשימת החובות כולל ריבית. בסוף החשבון כתבתי שניפגש במשך החודש להסדרת התשלום. אין לי ספק שהוא הבין את הרמז והוא נמצא בקונפליקט קשה. אם יצביע נגדי הוא יצטרך לשלם את החוב, שלא בטוח שיש לו אפשרות לשלם אותו. אם הידיעה על החוב תתפרסם, הוא יסתכן בביזיון על החובות שלו, זה יפגע אנושות בתדמית היוקרתית שלו. להערכתי לא תהיה לו ברירה והוא יצביע עבורי. לפי סדר הישיבה ווינסטון הוא המצביע הראשון. ההצבעה שלו עבורי תהווה שוק עבור שאר המצביעים, וזה ייצר אצלם חוסר ודאות, הם לא ידעו מי עוד יפתיע ויצביע עבורי. גם ההצבעה של ראשי הכפרים שהתושבים שלהם יאלצו אותם לתמוך בי, תפתיע את הניטרליים. הם לא יבינו מדוע כל אלו תומכים בי. התפנית תבלבל אותם, הם יחששו שאני

הולך להיבחר ואז הם יצביעו עבורי".

לאחר שהארי סיים את להציג את תכניתו המחושבת, השתררה בטרקלין דממת הפתעה.

ג'ון אמר בנימת הערצה: "אתה לא רק איש עסקים מוצלח אלא גם פוליטיקאי מבריק".

6

כאִיפֶּכּה עֲלוּמָה

יום הבחירות. באולם שבו נערכה ההצבעה התאספו כל ראשי הכפרים. אף אחד לא ויתר על האפשרות להצביע בבחירות הנדירות יחסית ולהביא לידי ביטוי את כוחו. הנרי הסתובב בין ראשי הכפרים, התבדח איתם ולחץ ידיים. הארי צפה מהצד במתח, נראה היה שהוא היחיד באולם שמתות, חוץ ממנו אף אחד לא התייחס ברצינות לבחירות הללו. מבחינת כל השאר, התוצאה ידועה מראש, לא צפוי כל שינוי. חוץ משלושת נאמניו אף אחד כמעט לא פנה אליו, חלקם הגדול כלל לא הכירו אותו. הוא כבר לא היה בטוח בנכונות הצעד הנועז שעשה. מה שהיה נראה בטוח וברור בטרקלין אצלו בבית, במציאות היה נראה כמשהו אחר לגמרי. ההתגרות הפומבית בהנרי, נראתה עכשיו כמו הרפתקה מיותרת. אם ייכשל זה ייתן להנרי את התירוץ להצר את צעדיו.

צוות השופטים שאמור היה לנהל את הבחירות נכנס לאולם, והתיישב על כימה מוגבהת. ראשי הכפרים התיישבו במקומותיהם מולם. המתח בליבו של הארי עלה. הוא הביט לעברה של אמילי שישבה בירכתי האולם ביחד עם עוד מספר לא גדול של צופים. הארי שלח לעברה חיוך קלוש, ליותר

מזה הוא לא היה מסוגל.

השופט שישב במרכז הכריז על קיום הבחירות והקריא את שמות שני המתמודדים. לאחר מכן החל להקריא את שמות הבוחרים. "האדון ווינסטון ראש הכפר ג'נקס, יאמר את בחירתו".

למרות שכלפי חוץ הפגין אדישות, ליבו של הארי עמד להתפקע מרוב מתח, הוא ידע שהכל תלוי ברגע הגורלי הזה.

ווינסטון השתהה לרגע בתשובתו ואז אמר: "אני בוחר באדון הארי מכפר וורול".

הלם השתרר באולם, הנרי החוויר ועיניו נפערו בתימהון. הארי נרגע מעט ונעשה מעט אופטימי. השופט המשיך בהקראת שמות הבוחרים. שלושת הבוחרים הבאים הצביעו גם הם עבור הארי. ההצבעה שלהם לא הפתיעה אותו, כמה מהסוחרים הגדולים גרים בכפרים שלהם, זה היה הגיוני שיצביעו עבורו. ההצבעה המשיכה וכמו במתוך חלום שמע הארי את שמו שוב ושוב. מעבר לכל תרחיש ורוד שהוא העז להעלות בדעתו, הוא נבחר ברוב מוחץ. חוץ מחוג הנאמנים המצומצם של הנרי, כולם הצביעו בעדו. אפקט ההפתעה של הצבעתו של ווינסטון עשה את שלו, כל השאר שחששו מהפתעות נוספות בלתי צפויות, הצביעו עבור הארי.

השופט הכריז על הארי כנשיא מועצת הכפרים לחמש השנים הבאות, וחתם את ההצבעה. הנרי התעשת מההלם שאחז בו והחל לצעוק שההצבעה לא חוקית ושיש לערוך הצבעה נוספת. התומכים שלו שלא יכלו לשאת את ההשפלה הצטרפו לצעקות. מפקד המשטרה האזורי שישב בין הצופים, קם ממקומו.

הארי פנה אליו ואמר: "מר הנרי מפריע לסדר הציבורי, הנך מתבקש לעשות משהו בנידון".

המפקד התקרב להנרי והניח אזיקים על ידיו. עיניו של הנרי נפערו והוא החוויר, המראה של הנרי האזוק הוציא מנאמניו את הרוח המלחמתית.

"אני חושב שמר הנרי כבר הבין את המסר, שחרר אותו", אמר הארי.

הנרי היה מזועזע, הוא התחיל להפנים שהודת. הוא היה מובס וכנוע, ההפסד לבן החייט היה צורב ומשפיל. מיד לאחר שהאזיקים הוסרו מידיו, הוא הסתלק מהאולם בכתפיים שמוטות מבלי לומר דבר. שאר הבוחרים נגשו להארי ולחצו את ידו של הנשיא החדש.

ווינסטון התקרב להארי תוך שהוא שומר על ארשת פנים קפואה. "החוב שלך סגור", אמר הארי בשקט. ווינסטון היה המום, הוא לא ציפה לזה, הוא היה מסתפק בהרבה פחות מכך. הוא היה מודע ששטרות החוב לא נקדעו, אם ינסה אי פעם לעשות פעם משהו, הארי תמיד יוכל להשתמש בהם. השוט שלו נשאר תלוי על הקיר.

את הדרך חזור לכפר שלהם, עשו הארי ואמילי במרכבה מפוארת פתוחה רתומה לצמד סוסים שחורים אבירים. לפנייהם רכבו כחמישים שוטרים במדים מגוהצים. הארי לא יכול היה שלא להיזכר בחזרה שלהם מתחרות הקליעה, אז חזרו במרכבה רעועה רתומה לסוסה זקנה.

"מזל שמפקד המשטרה היה בשעת ההצבעה, אחרת הנרי היה מאלץ את השופט לפסול את ההצבעה", אמר טוני.

"זה לא ממזל", אמר הארי מבודה, "אני דאגתי שהוא יהיה שם".

כשהתקרבו לשוק יצאו לקראתם אלפי אנשים. השוטרים פילסו לו מעבר רק בקושי בין המוני המעריצים שקראו לעברו קריאות שמחה. הארי נופף לעברם לשלום. ליבו כמעט התפקע מרוב שמחה, הכבוד והערצה שנשבו מהקהל גרמו לו לחוש תחושה עילאית. הוא הורה לרכב לעצור, הוא נעמד במרכבה והתחיל לדבר. ההמונים היסו זה את זה ולבסוף ההמולה השתקה.

הארי נשם נשימה עמוקה וקרא בקול: "אני מודה לכולכם על התמיכה בי ועל האהבה שאתם מביעים כלפינו. כאות שמחה על הניצחון הגדול אני פוטר את בעלי הדוכנים מתשלום במשך החודשיים הקרובים, ובתנאי שהם יורידו מחירים כדי שגם הקונים ייהנו".

קול תשואות וקריאות שמחה עלה כמו הד מתוך ההמון שהתגודד מסביב. הארי הביט בעונג ביער הפרצופים והידיים המורמות שהקיף אותו בהערצה. הארי המשיך לצעוק מנסה להתגבר על הרעש שהתחולל: "בימים הקרובים נעשה מסיבה ענקית, תהיה חגיגה גדולה, כולם מוזמנים".

כמה ימים לאחר מכן התקיימה המסיבה הגדולה. היא הייתה ראוותנית, בשרים ודגים, יינות יקרים וויסקי הוגשו בה בשפע לכל דורש. רבים מהאורחים אכלו מיני מאכלים שהם מעודם לא טעמו. תזמורת חלילים ניגנה כל העת, וליצנים הסתובבו בין החוגגים והצחיקו אותם. השיא נשמר לסוף הסעודה, אז הועלתה הצגה שהציגה את חיי האצילים, את הבגדים המשונים שלהם ואת גינוני הכבוד המוזרים. רעמי צחוק אדירים עלו מהצופים השתויים שנשנקו מצחוק. הארי היה מרוצה מאוד, הוא נתן לשחקנים המעולים תשר גבוה. זו הייתה מסיבה כמו שצריך.

חודש לאחר מכן ישב הארי בפונדק ושתה בשתיקה את המשקה שלו. מכונס בתוך עצמו. הפעם זה החזיק חודש עד שאמילי חזרה למצב הרוח שלה. הם שוב נמצאים בנקודת ההתחלה, לא עלה בדעתו מה עוד יוכל לעשות. מאחוריו נשמע קולו של אנטון הזקן מספר סיפורי מסעות. הארי הסתובב לאחור והביט. אנטון קטוע רגל ישב במרכז הפונדק, סביבו התגודדו מספר אנשים שהקשיבו בשקיקה לסיפורים המרתקים שלו. הפעם הוא סיפר על מסע בעמק הבכא, הוא תיאר טירות רפאים נטושות, גיזורים מתפרצים, נהרות שוצפים שעליהם גשרים רעועים, שודדים וחיות פרא. באמצע הוא השתתק וכחכח בגרונו, המאזינים הבינו את הרמז והחלו לאסוף פרוטות לקנות לו עוד כוס משקה. הארי חייך וסימן למוזג שימלא את הכוס של אנטון. אנטון גמע את תכולת הכוס הגדולה ברגע והמשיך בסיפוריו.

הסיפור המרתק הצית בהארי מחשבה חדשה, הוא חשב שהפעם הוא יודע מה חסר לאמילי. למרות שיש להם הכול והחיים שלהם שלווים, טובים ונינוחים, אבל זה בדיוק מה שחסר לה, הרוגע והשלווה הם לא בשבילה. יש

לה צורך בריגושים חזקים, היא צריכה להתחכך בסכנה.

אמילי יושבה בטרקלין המפואר מול החלון הגדול בווה לעבר האופק. הארי שאל: "מה דעתך שנצא למסע לראות עולם חדש, נשוטט בשטחים פראיים מסוכנים, נראה הרי געש, נהרות שוצפים, חיות בר, שודדים". הברק החיוני שעלה בעיניה אישר להארי את מחשבתו.

ההכנות החלו מיד. הארי ישב עם אנטון ימים ארוכים ודלה ממנו כל פיסת מידע על עמק הבכא, על הדרכים ועל מוקדי הסכנה. לאחר מספר שבועות של התארגנות והצטיידות הם יצאו לדרך בעגלה מצוידת היטב, היו בה בגדים, מזון וכמובן קשתות וחיצים. היא הייתה רתומה לשני סוסים אבירים. הם נפרדו מאנשי הכפר, הארי מינה את ג'ון ואת טוני לפקח על העסקים שלו עד שיחזור.

לאחר מסע ארוך הם עצרו בסופה של דרך רחבה שהסתיימה במדרון תלול. הארי משך במושכות ועצר את המרכבה. הם ירדו מהמרכבה והתקרבו למדרון. הם הביטו למטה, מתחתם השתרע עמק ירוק חיוור וערפילי. ליבם הלם בעוז וגל התרגשות שטף אותם, הם הגיעו.

לאחר שסקרו את העמק במשך כמה דקות אמר הארי: "אנטון אמר שיש במעלה ההר פונדק, זה הפונדק האחרון לפני הכניסה לעמק. העלייה אמנם תלולה אבל הנוף משם שווה".

הם חזרו למרכבה והחלו לטפס במעלה השביל המתפתל לעבר הפונדק. בצדי השביל נראו מדי פעם עגלות מסע נטושות, חלקן מתפוררות מפגעי הטבע, וחלקן העלו ירוקת והיו מכוסות בעשבים, הן התמזגו בטבע ונעשו חלק מקו המתאר של הנוף. אלו היו עגלות שבעליהן לא שבו. המעלה הסתיים במגרש חנייה, שמעבר לו ניצב מבנה עץ קטן ועליו התנוסס שלט עץ גדול שהיה כתוב עליו 'פונדק המלאכים'. אור נראה מבעד לחלונות.

הפונדק היה ריק, לא היו בו אורחים מלבדם. לפונדקאי שקיבל אותם היו עיניים טובות וגבינים ארוכים ולבנים. הוא הגיש להם ארוחה חמה והתיישב מולם.

הוא הביט בהם ושאל: "הולכים לעמק הבכא?" הארי הנהן בראשו תוך שהמשיך לגמוע מהמרק החם.

"הבחנתם במרכבות הנטושות במעלה השביל, אתם בוודאי מבינים את המשמעות של זה. למה אתם הולכים לשם?"

הארי הסביר: "אנחנו הולכים לשם בשביל אשתי, חיים שלווים ורגילים זה לא בשבילה, סכנה זה בדיוק מה שהיא זקוקה לו".

הפונדקאי שאל: "הייתם פעם בארמון המלוכה?"

השניים הנידו בראשם לשלילה.

הוא המשיך ואמר: "ארמון המלוכה הוא תמצית היופי, הפאר והעונג, הכוח והעוצמה, שקיימים עלי אדמות. השלמות הארכיטקטונית שלו, יצירות האומנות, הכתר, התכשיטים המרהיבים, המוזיקה שישנה רק שם, והמאכלים שאין בשום מקום אחר".

אמילי הייתה מרותקת לשמע התיאורים המפורטים, את הארי הם שיעממו. הוא חשש שזה הולך להיות ארוך, ושאל: "למה אתה בכלל מספר לנו את זה, מה זה בוגע אלינו?"

הפונדקאי שתק לרגע ואז פנה אל אמילי ואמר: "את לא אמילי, את הנסיכה אמילי". אמילי הביטה בו בחוסר אמון. הפונדקאי המשיך: "היית שם, יש לך זיכרונות לא מודעים למה שהיה שם, והזיכרונות האלה מושכים אותך לשם. את מתגעגעת לחיים שהיו לך, את נואשת לחוות שוב את הטוב והעונג שפעם היו לך. את מתגעגעת למשהו עלום וחשה כמיהה עלומה למשהו בלתי ידוע. בכל פעם את מגסה משהו אחר שישקיט את הגעגועים, את חושבת לעצמך אולי זה מה שאני רוצה. אבל את משם. את לא שייכת לכאן ושום דבר מכאן לא ישקיט את הכמיהה הזאת, גם לא עמק הבכא. והארי למרות כל המסירות שלו, לא יכול לעשות בשבילך דבר".

ליבה של אמילי הלם. התיאור של הפונדקאי היה מדויק כאילו קרא את תחושותיה. היא אמרה: "אבל המלך נמצא הרחק מכאן, עיר הבירה רחוקה

מאוד, אין לנו שום אפשרות להגיע לשם".

"נכון", אמר הפונדקאי, "המלך רחוק מכאן, אבל ביום מן הימים הוא ישלח להחזיר אותך אליו. בינתיים לכו לעיר המחוז, תחיו עם משפחות האצולה, לשם את שייכת הנסיכה אמילי. שם יהיה לך משהו שדומה ושיזכיר לך קצת את מה שהיה לך".

אמילי התחלחלה ואמרה: "אתה מציע שנהיה כמו האנשים בבגדים המוזרים עם הגינונים המשונים, זה לא הגיוני".

הארי התרגז מהאמון העיוור שאמילי נותנת במה שנראה כמו סיפורי אגדות, הוא כבר פתח את פיו לשאול את האיש מנין הוא יודע את כל זה, כשהאיש השפיל את מבטו לעבר זרועו. הארי הביט, על הזרוע החשופה נראה קעקוע של כנפיים. הוא ראה את זה פעם בעבר, הוא הרים את מבטו. הפונדקאי הביט בו, חיוך קל ריחף בקצות עיניו. הארי הבין שהוא מנסה לומר לו משהו. ואז הזיכרון הלם בו בחדות, הוא נזכר מתי ראה את ציור הכנפיים. הבזקי תמונות החלו לחלוף מול עיניו, ילדון שסנטרו מגיע לקצה השולחן, איש בבגדי עור הדוקים, ילדה משונה שנגעלת מלחם כפרי טרי ומצטמרת ממגע של קרפדה.

ההכרה שכל זה נכון הלמה בהארי, ההרגשה להיות נשוי לנסיכה הייתה מוזרה. זה היה אמור לעשות לו טוב, אבל הוא חש מועקה, הרגיש שזה גדול עליו, שזה נטל מירא ומכביד עבורו. אילו היה מתחתן עם בת כפר כמותו החיים היו פשוטים יותר, פחות מסובכים ומורכבים. הוא נזכר בעוגמה בכל השנים שעברו, בכל המאמצים והניסיונות, הכול היה לשווא. אבל הוא הבין שלולי ההישגים שהגיעו אליהם, הם תמיד היו חושבים שהאוויר והרגיעה נמצאים שם. הוא יצטרך לעשות את הבחירה שלו אם ללכת למשפחות האצולה, וידע שהיא לא תהיה קלה. חוץ מהרתיעה הפנימית שחש מהצעד הזה, הוא לא ידע אם יהיה לו האומץ לעשות את המעבר. התגובה העוינת של הוריו, הם לא יקבלו שהוא עוזב. המכה הקשה לחבריו ולידידיו הרבים שראו בו דגם להצלחה, כמו להמונים שעבורם הוא סמל נערץ, כל אלה לא יניחו לו לעזוב בקלות. אבל הזכיר לעצמו שאף אחד מהם, לא יחיה את

החיים שלו במקומו.

אמילי קמה ממקומה, הדפה את דלת הכניסה ויצאה החוצה, היא רצתה להיות עם עצמה. סביבה שרקו רוחות עזות, שפרעו את שער. עמק הבכא השתרע תחתיה מוסתר על ידי ערפילים. חורים בערפילים גילו את העמק המסתורי מדי פעם, מסתורי כמו חייה. היא עצמה את עיניה והניחה לעצמה לחוש את תחושת הריק שבה. למרות שהיה להם כל מה שהם חלמו עליו כל השנים, זה הרגיש לה כאילו אין לה כלום, כאילו דבר מכל זה לא שווה בכלל. זה לא הקהה את תחושת הריק, אולי העצים אותה. היא חשה בכל נימי נשמתה את הכמיהה העלומה ואת הגעגועים הטמירים למשהו בלתי ידוע.

היא פקחה את עיניה, השמש המוסתרת מאחורי העננים הבלחה פתאום, קרני אור מסנוורות האירו בבהירות את קווי המתאר של העמק הירוק ואת יובלי המים הכחולים שהשתרגו בו. עכשיו היא חשה הקלה גדולה, כל מסכת חייה המאתגרת כאילו הוארה באחת. היא נסיכה, נסיכה ששכחה מי היא ומנין באה. היא חייכה לעצמה, המועקה התמידית שרבעה על ליבה כמו עננה שחורה סרה, ורווחה גדולה פשטה בה. הארי באמת מעולם לא יכול היה לעשות דבר. שום דבר מכל מה שעשה עבורה, לא יכול היה לספק אותה ולהקהות במשהו את הגעגועים שלה. היא נסיכה, היא שייכת למקום אחר.

"וגם הנפש לא תמלא". (קהלת ו ז). "משל למה הדבר דומה, לעידוני שנשא בת מלכים אם יביא לה כל מה שבעולם אינם חשובים לה כלום, למה שהיא בת מלך. כך הנפש אילו הבאת לה כל מעדני עולם, אינם כלום לה. למה שהיא מן העליונים". (קהלת רבה פרשה ו).

לתגובות וסיפורים נוספים

לחסומים:

yitzhar22@gmail.com

הם יצאו

למסע ארוך ומסוכן, בניסיון נואש להגיע לצאצאי
השושלת המלכותית לפני הנשר הרומאי.

הם חשבו

שהם יודעים את תכליתו האמתית של מסעם, והפכו
בעצמם לנרדפים על ידי אויב נחוש מתוחכם ואכזרי.

אז בואו והצטרפו למצוד אחרי הגורל,

מסע חוצה יבשות העובר בערי העבר העתיקות,
רצוף קרבות וסכנות, שמרחפות מעליו תעלומות מאיימות.
מסע שהוא דילמה בין ציית לבין היגיון, ובין הטוב לנכון.

להורדת התקציר »

לחצו למייל: yitzhar22@gmail.com